

דברי חכמה

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2844 * כד אלול תשפ"ד * 27 ספטמבר 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

ברכת תקווה לשנת תשפ"ה

מי ייתן ובשנה הבאה נוכל:
 לחזור לעסוק בדברים הראייתיים,
 לחזור לעבוד הראייתיים,
 בשעות הראייתיות,
 נסתכל בסתם תמונות ראייתיות,
 נתלה כביסה או שלטים ראייתיים,
 ונהייה כולנו – אנשים ראייתיים.
 ומי ייתן וכל החטופים יחזרו הביתה
 במהרה
 וכל המכונים יחזרו לביתם

על הדרך / הפינה של דודו

זעקת החטופים הנשכחים

כבר 355 יום ש- 101 חטופים (חיים ומתים) כלואים במרתפי החמאס בגלל שרירות ליבו של אדם אחד, צדיק, שמלאכת רציחת החטופים נעשית למענו בידי אחרים, בנימין נתניהו שחרד לשלום ציר פילדלפי ולשלמות הקואליציה שלו יותר מאשר לשלום אזרחי מדינת ישראל שהם כקליפת השום בעיניו. רעשי רקע ותו לא. שחרר אותם כבר! איש מתועב! את כולם! עכשיו! ושתיחנק כבר בנכלולך...

אני מבקש לארח בטור שלי את ד"ר רינה ענתי. אולי אחת הנשים החכמות ביותר במחאה וגם מעבר לה
ד"ר רינה ענתי גדלה בבית צנוע בחצור הגלילית. בית שבו ההשכלה היתה חשובה יותר מכל. היא ד"ר לביוכימיה שהחליטה לעבור לעולם המשפט, סיימה תואר במשפטים ועבדה כעוזרת מחקר אצל אהרון ברק. פעילת מחאה שנונה מאוד. שהדברים שהיא אומר על מי שנמצא היום בשלטון הם פוקחי עיניים ומסבירים באופן רהוט מאוד את המצב בו אנו לכודים.

שכרון הסולידריות | ד"ר רינה ענתי

הטבח המחריד, המלחמה שפרצה בעקבותיו והשיתוק שאחז בשלטון הוציאו מהחברה בישראל את המיטב. הייתה התגייסות כללית של כל חלקי החברה הישראלית לסיוע לנפגעי הטבח, עזרה הדדית, מיזמים של חלוקת מזון, הציבור פתח את הלב ואת הכיס – סולידריות ישראלית במלוא הדרה. החברה האזרחית נכנסה לווקום השלטוני ומילאה את רוב תפקידי השלטון.

השיתוק שאחז בשלטון לא התבטא רק בחוסר תפקודו, אלא גם בשיתוק הכלי השלטוני העיקרי שלו – ההסתה. ושלטון בנימין נתניהו מבוסס רובו ככולו על הסתה, על פילוג, על שיסוי, על הפרד ומשול.

לפני השבעה באוקטובר – אין מתח בין קבוצות בחברה בישראל שלא נוצל על ידו של נתניהו לטובת ביצור שלטונו. אין יום שבו לא נשמעה הסתה שלטונית ממוסדת נגד קבוצות נרחבות באוכלוסייה. והנה, בבת אחת, השתרר בגזרה זו שקט מוחלט, ההסתה השלטונית נעלמה ונאלמה. מה אתם יודעים, אפילו אבישי בן חיים, אחד מסוכני ההסתה השלטונית הגרועים ביותר, נעלם מן המסך.

הטבח, המלחמה והשלטון הבלתי מתפקד מצד אחד, וגילויי הסולידריות והיעלמות ההסתה השלטונית מן הצד השני, יצרו בציבור מציאות – לא רק בלתי נסבלת, אלא מציאות מתעתעת לחלוטין. מציאות שהובילה לכך שרוב הציבור בישראל לקה, ולא בפעם הראשונה, ב"שכרון הסולידריות", שכרון שמביא לחוסר יכולת לקרוא את המציאות עד כדי עיוורון, שכרון שנוצל על ידי השלטון לסיסמת התעמולה – "ביחד ננצח". אפשר לחשוב ש"שכרון הסולידריות", כשמו כן הוא, נובע בראש ובראשונה מגילויי הסולידריות שהפגינה החברה הישראלית, אלא ששכרון הסולידריות נובע דווקא מהיעלמות ההסתה השלטונית.

אחרי עשור וחצי של הסתה שלטונית בלתי פוסקת שכללה הסתה עדתית, הסתה פוליטית והסתה לאומנית עם כינויי גנאי לשמאלנים, לאליטות (כלומר לאשכנזים), עשור וחצי בו הציבור הולעט בהסתה יומיומית כמו רעש בלתי נסבל של מפוח, השתרר לפתע שקט. והציבור, שאינו מורגל בשלטון שאינו מסית, הוטעה לחשוב שזהו, תם עידן ההסתה, ונרדם על משמרתו כשהוא מותיר את מלוא הבמה התקשורתית לנתניהו.

חודש, זה פרק הזמן שנדרש לנתניהו כדי להפוך את "שכרון הסולידריות" של הציבור ושל בני גנץ למכונת הסתה משומנת היטב, שלא רק שאיננה נופלת במאום ממכונת ההסתה מהימים שלפני הטבח, אלא עולה עליה עשרת מונים ומגיעה ל"יעדים" שהציבור, גם בחלומותיו השחורים ביותר, לא חלם שהיא תגיע. מכונת ההסתה הגיעה ללב ליבה של הסולידריות הישראלית, למה שמגדיר אותנו כחברה ומבחין אותנו מחברות אחרות, לציפור נפשנו – הדאגה לחיי מי שנמצאים בידי האויב. ואומנם, תחת שלטון נתניהו עברה החברה בישראל שינויים נרחבים – מחברה שומרת חוק לחברה מושחתת בה השוחד ניתן בגלוי, חברה בה נאשם בפלילים מכהן כראש ממשלה, עבריין סדרתי מכהן כראש המשטרה, ושר המשפטים רוקד בבית של עבריין פלילי מסוכן.

תחת שלטונו החברה בישראל הפכה מחברה המקדשת את ההשכלה לחברה הבזה למשכילים ומקדשת את הבורות, חברה לאומנית ואלימה, חברה שמדברת בסיסמאות על אהבה אבל היא שטופת שנאה. אז היה מדובר בשינויים הפיכים, גם אם מחרידים, ובעיקר כאלה שלא נעשו בין לילה, אלא הם תוצאה של שלטון המקדש כוח וכסף שנמשך עשור וחצי כמעט ברצף. אלא שכעת עוברת החברה בישראל שינוי, שאיננו דומה לשינויים לעיל, וזאת משום שהוא מהיר מאוד ובלתי הפיך. שינוי שבו חיי אזרחים כבר אינם הדבר הנעלה ביותר, שיש לשמור עליו מכל משמר ולהשיב את מי שנפל בידי האויב. שינוי שבו מי שנפל בידי האויב מוגדרים כמחיר.

התוצאה של ההגדרה הנלוזה היא הפקרת אזרחים בידי ארגון טרור רצחני למותם. אין פרשנות אחרת ואי אפשר לייפות את המציאות. מה שהיה אמור להיות אולי דעה רדיקלית שמקובלת רק בקהילה הלאומנית, המשיחית והאלימה של העבריין איתמר בן גביר, של נער הגבעות בצלאל סמוטריץ' ושל המחוקק שמחה רוטמן – הפכה להיות הדעה הרשמית של ממשלת ישראל, וזה בלתי נתפס לחלוטין. וכל זה קרה תוך פחות מחצי שנה, בטווח שבין יום הטבח ועד שהנאשם הגדיר את מטרת המלחמה כניצחון מוחלט על חמאס.

"שכרון הסולידריות" לא רק שלא הביא אותנו לחברה טובה יותר או סולידרית יותר, אלא בהיפוך יוצרות מוחלט הביא לכך שהפכנו להיות חברה קניבלית, חברה שבה ערוץ ההסתה השלטוני אומר כי: "צריך לומר למשפחות החטופים את האמת: חיסול חמאס קודם לכל מטרה", וגם: "קודם כל הממשלה ורק אחר כך החטופים". כלומר השלטון קודם לאזרחים, לאומנות במלוא מובן המילה.

הפכנו לחברה בה אזרחים מדברים על אזרחים אחרים, שכל פשעם הוא שהם נחטפו מביתם על ידי ארגון טרור, כעל מחיר שיש לשקול אם לשלם או לא, משל מדובר בעסקה לרכישת מכונת.

יודגש כי אין מדובר בקולות בודדים או נדירים אלא בדעות רווחות בציבור. וזו, כאמור, גם הדעה הרווחת של השלטון, אותה הוא מקדם, ובכן, באמצעות הסתה, הכלי ההוא שנדם בימים שלאחר הטבח ושב לפעול במלוא התפוקה. ולמרבה הצער אנחנו, רוב הציבור הרוצה בהשבת החטופים, הסכמנו בשתיקתנו להפקרת האזרחים בידי חמאס, כשאנחנו מבושמים משכרון הסולידריות.

והפקרת אזרחים למוות בידי האויב זה שינוי בלתי הפיך כי זה משנה את הדי.אן.איי של החברה שלנו באופן כזה שלא נוכל לחזור ממנו בחזרה. כי כשחברה מפקירה את אזרחיה, כשהיא מגדירה אותם כמחיר, היא לא תוכל להיגמל מזה. זה הרגע שבו ישראל שהכרנו תיעלם מן המפה. שכרון הסולידריות, זה האלכוהול שהימין הלאומני, המשיחי והאליים – משקה את החברה הישראלית כבר שנים ארוכות. ובכל פעם שמתרחשים מעשי אלימות קשים מצידו, עד כדי רצח, הוא מגביר את המינון. כעת הוא מאשים את הצד השני בכך שהוא לא רוצה באחדות אלא רוצה לחזור "לששה באוקטובר". ורק להזכיר, הששה באוקטובר היה עוד יום שבו ממשלה לאומנית קיצונית בראשות נאשם, שמכהנים בה עברייני, נערי גבעות, גזענים, הומופובים ואנשים משכמם ומטה – פעלה לקידום הפיכה משטרית כדי להכשיר את השחיתות של חברה – והפקירה את ביטחון המדינה. לא המחאה הגדירה את הששה באוקטובר אלא ההפיכה המשטרית.

ואנחנו שותים את השיכר הזה בשמחה, משל היה שיכר המשמח לבב אנוש ולא מתנול שהוא אלכוהול שגורם לעיוורון ועלול לגרום גם למוות. ומה אגיד לכם, כגודל "שכרון הסולידריות" כך עוצמת ההנגאובר.

ד"ר רינה ענתי חצורניקית שהגיעה רחוק

• ימים מתוחים

אמנם לא הוכרזה מלחמה עם לבנון או עם חיזבאללה, אבל אנחנו בעיצומה של מלחמה. אמנם אין, נכון לרגע הכתיבה ביום ראשון, כניסה קרקעית לבוץ של לבנון, אבל זוהי מלחמה. אמנם כרגע איננו יושבים במקלטים, ואלה שאין להם ממדים בבית משתדלים להיות קרוב למקום שאינו פונה לאף חלון, אבל אנחנו בעיצומה של מלחמה.

בתי הילדים סגורים. בתי הספר סגורים. המרפאה סגורה (למה?), אולי שכחתי עוד מתחם סגור, והמתח שוכן בתוכנו. כל מה שנדרש זה סבלנות וזהירות, ולקוות לימים הטובים שעוד יגיעו.

ובינתיים, אף אחד ממקבלי ההחלטות במדינתנו לא ממש רוצה להחזיר את החטופים. אהבתי מאד את נאומו של יואב לימור שכוון אל יולי אדלשטיין יו"ר וועדת החוץ והאי-בטחון, כשהזכיר לו את הימים שבהם הוא, יולי, היה אסיר ציון, עצור ואסור (בתנאים טובים יותר מאשר חטופינו בעזה), ואיך היינו כולנו אז מזוהים אתו. כולנו היינו אסירי ציון, עם יולי אדלשטיין. והיום? איפה הקול שלו?

• הרמטכ"ל הרצי הלוי

לפני כמה דקות ראיתי את הסרטון המראה את הרמטכ"ל יושב עם מעגל לוחמים בצפון, ומדבר אליהם לקראת אפשרות של כניסה קרקעית ללבנון. הוא דיבר כמו מדריך, שמכין את חניכיו לקראת מה שיבוא, זה לא היה גנרל, זה היה אדם! הוא היה אבא! והוא המפקד! אני מסתכלת, אני מקשיבה, ומאליהן עולות בי המלים שכתב חיים גורי במלחמת השחרור:

הָבֵא בְּרָכָה לְנִעָרִים, כִּי בָּאָה עֵת
רְאֵה אוֹתָם שׁוֹתְקִים וְנִכְוָנִים
נִעֲיִינֵיהֶם דּוֹלְקוֹת
רְאֵה, יוֹרֵד הָעֶרֶב
רוּחַ בְּצִמְרוֹת, הָאֶרֶץ מְרֻטֶּט
קָרֵב יִהְיֶה הַלִּילָה. וְהָמָּה מְעֻטִּים מְאֹד

בְּרַכְּכֶם, כִּי בָּאָה עֵת
 כּוֹכְבֵים הֶצְתוּ
 וּמַחְנוֹת רַבִּים נֶאֱסָפִים מֵעֶבֶר.
 מִי יֵרָאֶה אֹר-יּוֹם
 מִי נִפְל וְנִמְתָּ?
 הַנִּצְחֹן אוֹ אִם תְּבוֹסָה וְקִבְרָ?

בְּרַכְּכֶם, בְּרֶךְ יוֹצֵא לְמַלְחָמָה
 בְּרֶךְ נִשְׁקֵם לְכָל יַחְטִיא, בְּרֶךְ בֵּיתֶם
 בְּרֶךְ אֶת זֶה הָעָם, אֶת נַעֲרָיו וְלִוְחָמָיו
 עַד קֶרֶב יָתֶם.

הִנֵּה יֵצְאוּ שְׂקָטִים וְצַעֲדִם אוֹכֵד
 וְעֵלְטָה כְּבֹדָה וְלִילָה בְּהָרִים
 בְּרַכְּכֶם, כִּי בָּאָה עֵת
 הִבָּא בְּרָכָה לְנַעֲרִים

אני קוראת וקוראת וממלמלת: הבא ברכה לנערים, לכולם.

• סיפור מהעורף

נסענו ביום שני לבית החולים תל-השומר. החלטנו לקחת את התור שניתן לנו, כמעט מהיום להיום, למרות שהמחשבה על הנסיעה בכבישים בימים אלה הייתה קצת מאתגרת (איזו מלה יפה, במקום להגיד "קשה" או "בלתי נסבלת"). נסענו לתל אביב עם 845, שהגיע בדיוק בשעה היעודה. נסענו בקו 70 מארלזורוב לתל השומר. ישבנו בספסל הקדמי, לא העברנו את כרטיס הרב קו שלנו, כי ליד הנהג לא היה שום אביזר לתקף את הכרטיס ("לתקף" עוד מילה מהמילון העכשווי), והנהג מיד התחיל בנסיעה. חשבנו לנצל את אחת העצירות של האוטובוס כדי להעביר כרטיס, אבל לא ידענו איך. בכל עצירה של האוטובוס עלו אנשים ונכנסו בלי להעביר כרטיס. חשבתי שהנה הנה, כל הכרטיסים שלנו נסרקים על ידי השב"כ ועל ידי עוד כוחות עליונים, ושאוּלי עוד מעט גם כולנו נתפוצץ. ואז ראינו אותו, את מכשיר התיקוף, במרחק של מטר אחד מאחורינו. מה הלקח? א. חייבים לתקף. ב. בכל אוטובוס השיטה היא אחרת, לא כל אוטובוס דומה לרעהו.

בדרך חזרה החלטנו לנסוע במונית לתחנת האוטובוס בארלזורוב. אמרנו לנהג שלקח אותנו, שאנחנו רוצים להגיע מהר על מנת לעלות על אוטובוס לגליל.

הנהג שאל: "לאן בגליל?" אנחנו, שכבר יודעים שרוב אזרחי המדינה לא מכירים את כפר הנשיא, אמרנו: "על יד ראש פינה". הוא הוסיף לשאול: "מה פירוש על יד ראש פינה?" אמרנו: "כפר הנשיא" והנהג: "הופה!!! כפר הנשיא! מה שלום אמנון המאירי? ומה שלום סטפן קופ?" בינתיים, אני לא ממשיכה את הסיפור, ואני מחכה לווטסאפ הראשון שיענה על השאלה: מי זה סטפן קופ?

בתחנת ארלזורוב היה כתוב שהאוטובוס 845 יוצא משם בשעה 17.00. חיכינו. בשעה 17.20 פתחתי את האפליקציה "מוביט" והתשובה הייתה שהאוטובוס יגיע בעוד 8 דקות. חיכינו... בשעה 17.35 התקשרה חיילת שחכתה אתנו בתחנה ל"אגד", ואחרי המתנה ארוכה לתשובה, נאמר לה שהאוטובוס נמצא על יד עזריאלי ותכף הוא יגיע. המשכנו לחכות... בסוף, האוטובוס הגיע בשעה 17.50. הנהג היה מאד נחמד, אי אפשר היה לכעוס עליו, במיוחד שהוא גם אמר לנו שייתכן שיקבל הוראה לא להמשיך בדרך... המשכנו בדרך, כשאנו עוקבים אחרי החדשות, חולפים בצומת גולני שם הייתה נפילה בבוקר, ולבסוף מגיעים לראש פינה. לנהג הנחמד שלנו, זה לא היה סוף המסלול, הוא עוד היה אמור להגיע לקריית שמונה, ומשם לנסוע לביתו במרר. אחלנו לו נסיעה בטוחה.

אגב, המקלדת שלי כתבה, במקום קריית שמונה, "קריית שממונה". האם המקלדת שלי אומרת לי משהו שאני לא מעזה לאמר לעצמי?

• צח"י

השבוע למדתי, שהמלים המרכיבות את השם צח"י, הוחלפו מ"צוות חירום יישובי" ל"צוות חוסן יישובי".

שינוי מבורך! יש לנו חוסן, ויש לנו רותם הלפר וחבריה שדואגים לנו ולחוסן שלנו.

שבת שלום לכל הקוראים ולכל המתפללים לסיום המלחמה, לשובם של החטופים הביתה, לשובם של כל החיילים לבתיהם, ולשובה של היימנוט קסאו מצפת, שהשבוע מלאו לה 10 שנים.

תמר וולפין

**בית כפר הנשיא משתתף בצערו של
גבריאל סגל עם פטירתו של האב
ועלוול (ולדימיר) סגל ז"ל.**

יהי זכרו ברוך

בית כפר הנשיא מודיע בצער רב כי

**דיויד סטיל ז"ל
נפטר בלוס אנג'לס.**

**דיויד היה חבר כפר הנשיא.
אחיו, יונתן סטיל ז"ל, קבור בקיבוץ.**

יהיה זכרו ברוך.

שירי מלחמת חרבות ברזל

רגב הוד שנחשף לשיר, התחבר מיד, עיצב את מילותיו ללחן חדש של אלעד תובל ושר בקולו המלטף והעוצמתי. במטרה להעלות שוב ושוב למודעות את נושא החטופים הנרצחים ומשפחותיהם.

הלב כבר לא יכול

מילים: רגב הוד ורונית נוביק

לחן: אלעד תובל

אלוהים חנן אותך במתנה

תמיד נשיר לך בצפייה

לעולם לא נאבד את התקווה

לשובך הביתה חזרה

תשמור על עצמך ותחזור

תשמור על עצמך ואל תביט לאחור

הלב כבר לא יכול יותר לא תהיה לבד

איתך תמיד נצעד יד ביד

אהוב שלנו ילד הפרחים

בלעדיך זה לחיות ללא חיים

מחכים לך ולשאר הלבבות

שהותירו אותנו חנוקים כאן מדמעות

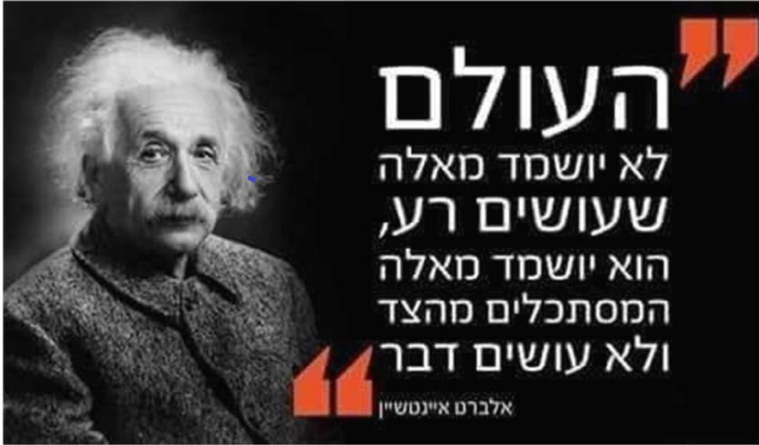

עוד עונה חולפת עוד חג שעובר

אבל הלב כבר לא יכול יותר

אנחנו נחכה לך בצפייה

לעולם לא נאבד את התקווה

העולם
לא יושמד מאלה
שעושים רע,
הוא יושמד מאלה
המסתכלים מהצד
ולא עושים דבר
אלברט איינשטיין

הם לקחו תחלה את הקומוניסטים,
ואני לא הרמתי את קולי, כי לא הייתי קומוניסט;
ואז הם לקחו את היהודים,
ואני לא הרמתי את קולי, כי לא הייתי יהודי;
ואז הם לקחו את חברי האגודים המקצועיים,
ואני לא הרמתי את קולי, כי לא הייתי חבר אגוד מקצועי;
ואז הם לקחו את הקתולים,
ואני לא הרמתי את קולי, כי הייתי פרוטסטנטי;
ואז הם לקחו אותי,
אך באותה עת כבר לא נותר אף אחד שיגרום את קולו למעני.
(כתב מרטין נימלר, כומר הפרוטסטנטי 1946)

תודה לשושנה ש'

27.9	קורין שפרונג	4.10	יבין בן רשף
	טלית עומר	5.10	זיוה מלינה
	ברי פורת	6.10	רז קורן
	איתן ויסבקר		אימרי צייכנר
	יערה ויסבקר	7.10	עודד כץ
29.9	טל הלפר		יוחאי ג'קסון
	תמר לניאדו	8.10	שריטה סינה
30.9	נמרוד סולומון	10.10	נופר גודמן
	אופיר חיון		
	עומר לדרמן		

1.10	דליה זלצברג
	עדי פלאות
2.10	לפיד בר דוד
	יהל במנולקר
3.10	קובי סמרנו

**בשבוע הבא – ראש השנה – לא יצא עלון.
שנה טובה לכולם**

סיפור לשבת

מאז גיל 4 אני מגמגם.

כשהייתי ילד גמגמתי מאוד מאוד. עד כדי כך שלפעמים לא יכולתי ממש לדבר. לצד זה הייתי ילד מאוד נמרץ, המון חברים, ספורטאי מצטיין ותלמיד לא רע.... בקיצור - ילד די שמח.... יחד עם זאת - בכל פעם שהיה איזשהו ריב בחבורה, בכל פעם שמישהו רצה לפגוע - תמיד היה את כלי הגמגום. וזה עבד. תמיד. בכל אופן - יום אחד, בגיל 6, חזרתי הביתה כולי בוכה. לא רציתי לדבר עם אף אחד. רק בכיתי.

בערב, אבא שלי חזר מהעבודה. אמא שלי סיפרה לו שאני לא רוצה לדבר עם אף אחד. הוא נכנס אלי לחדר ושאל מה קרה. לא עניתי. הוא המשיך. לא עניתי. בסוף אמרתי לו שאני שונא את אלוהים.... אני חושב שהוא לקח את זה קצת קשה....

בבוקר - אבא שלי העיר אותי עם סיפור:

למעלה בשמיים יש מפעל ענק של תינוקות. כל המלאכים עובדים בקצב מסחרר, סביב השעון, ומייצרים תינוקות לכל העולם. הלחץ בעבודה מטורף. יש להם הזמנות מסין, מיפן, אמריקה ואירופה, אפריקה ואפילו אוסטרליה. וכן, כן... גם מישראל....

בכל אופן, העבודה רבה, הזמן קצר, והכול חייב להיות מדויק. למלאכים יש מתכונים מיוחדים ליצירה של כל סוג וסוג של ילדים. יש חומר שכל, חומר יופי, חומר גובה. יש חומרים לתכונות טובות, יש חומרים לתכונות רעות. הכול מדויק. יש גם מכונות ענקיות, ממש בגודל של כל החדר. המלאכים עובדים קשה כל יום, מבוקר ועד ערב. כמעט בלי הפסקות. ישנים במשמרות, אוכלים בעמידה. כל השבוע.

ואז... ביום שישי... קצת לפני הצהריים... נשמע בשמיים קול צלצול עדין. המלאכים מכבים את מכונות ייצור הילדים, מכבים את האור במפעל התינוקות והולכים להתארגן לקראת השבת.

כל מלאך מתקלח במקלחת חמה. אח"כ כולם הולכים לישון שנת צהריים. לקראת ארוחת השבת לובשים המלאכים כנפיים חגיגות, הילה מיוחדת לשבת, בגדים לבנים.

את הארוחה מכין אלוהים, והיא מלאת כל טוב, אוכל ושתיה. המלאכים מספרים סיפורים. אלוהים גם. כולם שרים, רוקדים, נרגעים. אח"כ כולם הולכים לישון - כולם הרי עייפים משבוע העבודה הקשה.... בבוקר, כולם ישנים.

אבל מי לא עייף? נכון - אלוהים. אבל גם אלוהים לא עובד בשבת.... הוא לא עושה גשם ולא עושה שמש, לא עושה שלום וגם לא מלחמות. הוא לא מחליט החלטות ולא מכנס ישיבות.... הכול עובד בצורה אוטומטית.... אז משעמם לו....

אז אלוהים מתגנב, בלי שאף אחד שם לב, למפעל התינוקות. הוא אוסף שאריות חומרי ילד מכל השולחנות, הולך לו לשולחן צדדי, ומכין לו ילד לבד. וכשאלוהים עושה משהו - הוא עושה אותו הכי טוב שאפשר, בלי מתכון, בלי תכנון.... מכל הלב....

אז הוא שם יותר חומר שכל, ויותר חומר אופי, ויותר חומר יופי.... הוא שם רק
 תכונות טובות....
 ואז - אלוהים מבין שהוא עשה ילד מושלם מדי. והוא הרי לא יכול לשלוח לעולם
 ילד מושלם. כי כולם ידעו מיד שאת הילד הזה עשה אלוהים.
 אז הוא עושה בילד פגם קטן, לא חשוב, זניח.... ילד אחד הוא עושה קצת צולע,
 ילד אחר הוא עושה קצת פוזל.
 וכן - ילד אחר הוא עושה קצת מגמגם....
 לילדים האלה קוראים ילדים של שבת... ואתה מיכאל....
 אתה ילד כזה..... ילד של שבת....

מקור לא ידוע

257 ימים בשבי בעזה

